

NEIL GAIMAN

PULBERE DE STELE

Traducere de LIVIU RADU

TRITONIC
fiction.ro

Neil Gaiman a câștigat trei premii Hugo, două Nebula, unul World Fantasy, patru Bram Stoker, nouă Locus, două British SF, două Mythopoeic și cite unul British Fantasy și International Horror Guild. A mai câștigat premii în Spania, Franța, Brazilia, Germania, Italia, Israel.

Scriitor profesionist de peste douăzeci de ani, autor de romane, dar și de non-fiction (e de menționat monografia *Duran Duran* din 1984) și romane grafice, editor de antologii, scenarist, maestru de ceremonii la marile premii mondiale de F&SF, Neil Gaiman s-a născut în Anglia, în 1960, dar acum trăiește în Statele Unite, lângă Minneapolis, Minnesota, unde crește dovleci și colecționează calculatoare și pisici. Vii. Cărțile lui au fost traduse în peste douăzeci de țări. A câștigat mai mult de zece premii internaționale pentru romanele sale grafice, iar în 1991, „A Midsummer Night’s Dream“ (*Sandman nr.19*) a luat premiul World Fantasy pentru povestire, fiind prima bandă desenată din lume care a câștigat un premiu literar.

Site-ul lui (www.neilgaiman.com) primește lunar peste un milion vizitatori unici. Vinde 1,2 milioane de cărți pe an. Căutând „Neil“ pe Google, din cele 84 milioane de referințe, primele două sînt la Neil Gaiman (urmează Neil Young și Neil Diamond).

Printre admiratorii lui se numără Norman Mailer, Stephen King, Alice Cooper. Tori Amos se referă la el în cîntece de pe albumele *Little Earthquakes*, *Under the Pink*, *Boys for Pele* și *Scarlet’s Walk*.

Pentru Gene și Rosemary Wolfe

Cîntec

Prinde steaua căzătoare,
Găsește pruncul mătrăgunii,
Și află cum trecut-au anii, oare,
Plus ce gîndesc noaptea nebunii.
Explică-mi al sirenei cînt
Și cum să fug de-al pizmei vînt
Și mă învață
Dă-mi povață
Cum să fiu cinstit în viață.

Iar de-ai avea darul bizar
Să vezi ce alții n-or zări
Mergi către-al lumii depărtat hotar
Pînă ce păru-ți va albi
Și cînd te-ntorci să spui curat
Minunile ce te-au întîmpinat
Și jură
Cu măsură
De ai văzut femeie sinceră și pură.

Iar de-ai găsit să-mi spui
Că n-ai călătorit fără de rost
Eu însă-mi pun pofta în cui,
Și n-o să umblu ca un prost.
Cinstită o fi fost cînd ai zărit-o
Însă de cînd ai părăsit-o
A înșelat
Un bărbat
Doi, trei, și nu s-a săturat.

John Donne, 1572-1631

Unu

**În care aflăm despre satul Wall și despre lucrurile
ciudate care se întâmplă acolo din nouă în nouă ani**

A fost odată un tânăr care dorea să-și îndeplinească Dorința Sufletului.

Cu toate că acest început nu reprezintă ceva nou (pentru că orice poveste despre vreun tânăr, din trecut sau din viitor, va începe într-un fel asemănător), totuși o mare parte din istorisirea despre acest tânăr și despre ce i s-a întâmplat este neobișnuită, cu toate că tânărul respectiv n-a cunoscut-o niciodată în întregime.

Povestea începe, așa cum încep multe povești, în Wall.

Satul Wall se află și azi acolo unde stă de șase sute de ani, adică pe o ieșitură de granit dintr-o mică zonă împădurită. Casele din Wall sînt pătrate și vechi, construite din piatră cenușie, cu acoperișuri din ardezie neagră și cu coșuri înalte; clădirile profită de fiecare centimetru al spațiului de pe stîncă și se înghesuie una în alta, se cațără una peste alta, iar aici, colo, un tufiș sau un copac crește într-o latură a unei case.

Există un drum ce pleacă din Wall, o cărare bătută de vînt ce apare brusc din pădure și pe care-s înșirate pietre și pietricele. Dacă mergi pe ea suficient de mult spre sud și ieși din pădure, cărarea devine drum adevărat, asfaltat; iar de mergi și mai departe, drumul se lărgeste și e plin la orice oră cu mașini și camioane ce gonesc dintr-un oraș în altul. În cele din urmă, drumul te duce la Londra, dar Londra se află la o noapte întreagă de șofat de Wall.

Locuitorii din Wall sînt oameni taciturni, ce se împart în două categorii: indivizi de baștină din Wall, tipi cenușii, înalți și încăpățînați ca granitul pe care a fost construit satul; și ceilalți, cei care s-au stabilit în decursul anilor în Wall și descendenții lor.

În vestul satului se întinde pădurea; în sud e un lac înșelător, ce pare liniștit, în care se strîng pîrîurile ce se scurg de pe colinele aflate în partea de nord a Wall-ului. Pe coline se întind cîmpuri pe care pasc oile. Înspre est se află altă zonă împădurită.

Chiar în partea de est a satului se află un zid înalt de stîncă cenușie, de la care-și trage numele orașul. Zidul este vechi, construit din bucăți grosolane, pătrate, cioplite din granit. Vine dinspre pădure și se duce tot în pădure.

Există doar o singură gaură în zid, o deschizătură lată de vreo doi metri, care se găsește puțin la nord de localitate.

Prin deschiderea din zid se poate vedea o pajiște verde, întinsă; în spatele pajiștei e un pîrîu; iar dincolo de pîrîu se găsesc copaci. Din timp în timp, în depărtare, printre copaci, pot fi văzute forme și siluete. Forme înalte, ciudate, și chestii mărunte, scînteietoare, care sclipesc și fulgeră, apoi dispar. Deși e o pășune foarte bună, nici unul dintre săteni nu și-a păscut vreodată animalele pe pășunea din cealaltă parte a zidului. Nici n-a folosit-o pentru culturi.